

Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 5.3-5

1 Ioan 5.3-5: Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele, pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Aici avem secretul victoriei în viața noastră practică, de zi cu zi. Când am fost născuți din Dumnezeu, am fost făcuți părtași la natura Sa divină, care are bună-plăcere de voința Sa divină și, prin urmare, nu simte poruncile Sale ca fiind grele. Să mergem înainte pe calea poruncilor Sale dă o bucurie profundă inimilor noastre. Și nu numai aceasta, dar Fiul dragostei Sale, care este întotdeauna desfătarea Tatălui, devine o sursă constantă de bucurie și binecuvântare pentru inimile noastre.

Privește-L pe cruce! El atârnă acolo între doi răufăcători. Cine L-a adus acolo? Lumea. Atât lumea religioasă, cât și cea politică și-au dat mâna pentru a face aceasta, dar în spatele a toate acestea se afla satan, „prințul acestei lumi” (Ioan 14.30). Privește-L cum este batjocorit și încoronat cu o coroană de spini, cum drepturile Sale de a domni peste ei sunt negate. „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi”, strigă ei. Și cine este acest Om? Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul Fiu născut al Tatălui, pe care El L-a trimis în această lume din dragoste pentru păcătoșii pierduți. El a mers pe această cale dureroasă în această lume, de la iesle până la cruce, a arătat doar dragoste și har, a căutat doar glorificarea Tatălui și binecuvântarea omului. De bunăvoie a mers la cruce, pentru a-Și da viața ca răscumpărare pentru noi. Încă o dată întrebăm: Cine L-a bătut în cuie pe cruce? În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, știm că El era mai presus de toate și a permis ca Hristos să facă ispășire pentru păcatele noastre prin sângele Său. Dar în ceea ce privește partea omului și responsabilitatea sa, lumea a fost cea care l-a pus acolo. Ei nu L-au vrut în mijlocul lor. Ei au spus: „Ia-L pe Acesta, răstignește-L!”

Iubim pe cineva pentru că știm cine este, pentru că vedem ceva la el care pare adorabil. Dar ne este imposibil să iubim doi oameni care sunt diferiți în ceea ce privește gusturile, dorințele, scopurile și intențiile lor. Deci, cum putem iubi pe ucigașii Fiului lui Dumnezeu și în același timp să-L iubim și pe El? Este imposibil. Trebuie să fie ori Hristos, ori lumea. Nu le putem avea pe amândouă.

Este Hristos subiectul preocupărilor inimii tale? Îl iubești pe Cel care a plătit acel preț teribil pentru răscumpărarea ta? Dorești să trăiești în părtășie cu El, să ai acea relație intimă, cordială cu El chiar acum, pe care o vom savura pe deplin în veșnicie, când vom fi cu El și ca El? Așteptăm noi acel moment în care El ne va lua la Sine în glorie, pentru a-L vedea așa cum este? Atunci, cum poate fi posibil să ne simțim confortabil în asocierea cu acea lume care L-a exclus din viața și din inima lor? Ei nu L-au vrut în lumea lor!

Poate că spui: „Dacă El nu ar fi fost născut în acele vremuri întunecate, ci în zilele noastre, nu ar fi fost tratat astfel?”. Serios? Atunci de ce nu-și deschid inimile pentru El astăzi? De ce nu Îl primesc în casele și viețile lor? De ce nu se supun voinței Lui? De ce Îl resping ca însoțitor și

Te interesează ceea ce Lui Îi face bucurie?

aliat, ca și conducător și sfătuitor în toate detaliile vieții lor? Dacă nu-L vor ca atare, poți fi sigur că ei nu L-ar primi, dacă ar veni în lume astăzi.

Lumea are astăzi față de El exact aceeași atitudine ca și atunci, numai că nu are ocazia să dorească moartea Lui. Această crimă teribilă făcută Fiului lui Dumnezeu este un fapt istoric cunoscut de toți. Și atâta timp cât cineva nu este în mod explicit de partea lui Hristos, el este de partea lumii care L-a respins și L-a răstignit. Cu toții Îl resping în inimile lor; nu-L vor.

Aceasta este lumea. Dragă prieten credincios, cum poți avea credință în Persoana Sa binecuvântată ca Fiu al lui Dumnezeu și totuși să mergi de mână cu ucigașii Săi? De ce El nu Și-a folosit puterea Sa pentru a Se elibera din mâinile lor, de ce a suferit moartea teribilă de pe cruce? Pentru a ne răscumpăra din consecințele teribile ale păcatului nostru și pentru ca noi să trăim pentru El și cu El pentru eternitate. Așa de mare era dragostea Lui pentru noi.

Cum poți avea credință în Cel care a murit acolo pentru tine, fără ca inima ta să fie atrasă de El pentru tot ceea ce a făcut pentru tine? Cu siguranță nu este posibil să Îl poți iubi și în același timp să fii prieten cu lumea care L-a ucis. Toți oamenii nemântuiți își pun pecetea sub teribila faptă de la Golgota, atâta timp cât continuă să Îi refuze un loc în inimile lor, în viețile lor.

Credința, care crede în El, care crede în ceea ce este El, în ceea ce El a realizat în lucrarea de răscumpărare, această credință biruiește lumea. „aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5.4,5). Lasă-L pe Hristos să fie cu adevărat subiectul preocupării inimii tale și lucrurile acestei lumi își vor pierde în mod ciudat strălucirea. Dar umblarea pe căile lumii nu dă nici bucurie, nici putere, ci doar ne răpește bucuria părtășiei cu Hristos și umple inima de neliniște.

În 1 Ioan 2.15-17, *lumea* este pusă în contrast puternic cu *Tatăl*. „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.” Vedem aici cât de incompatibile sunt iubirea lumii și dragostea Tatălui între ele. De ce? Pentru că dorința Tatălui și dorința lumii sunt total opuse una față de cealaltă.

Tatăl are plăcere de Hristos; El L-a înălțat nespun de mult și a rânduit ca orice genunchi să se plece înaintea Lui. Noi Îl recunoaștem deja cu bucurie ca Domn al nostru, dar lumea nu Îl dorește. Ea își urmează propriul curs. Vrea să-și trăiască propria viață, vrea să meargă mai departe în poftele și plăcerile ei păcătoase. Dar toate acestea nu sunt de la Tatăl. Este exact opusul a ceea ce este Tatăl. Lumea nu are plăcere nici de voia Tatălui, nici de ceea ce Dumnezeu dorește să înalțe. Cei care iubesc lumea nu doresc să-L aibă pe Dumnezeu în viața lor; voia lui Dumnezeu le este neplăcută.

Vedem astfel că dragostea față de Tatăl și dragostea față de sistemul lumesc sunt total opuse una față de cealaltă; nu le putem iubi pe amândouă în același timp. Cum putem spune că Îl iubim pe Dumnezeu dacă nu avem inimă pentru Cel pe care El L-a înălțat și dacă dorința noastră nu este de a face lucrurile pe care El le-a poruncit? Care sunt poruncile Lui? Acestea sunt acele lucruri pe care El dorește să le facă copiii Săi. El poruncește lucruri care Îi sunt pe plac. Deci, dacă Îl iubesc pe Dumnezeu, trebuie să iubesc ceea ce iubește El și ceea ce Îi face bucurie.

Te interesează ceea ce Lui Îi face bucurie?

Cum pot pretinde că Îl iubesc pe Dumnezeu, dacă nu am inimă pentru acele lucruri de care El se bucură? Cum pot pretinde că sunt un copil al lui Dumnezeu dacă nu doresc să merg mai departe în comuniune cu Fiul Său, de care El are bună plăcere? Imposibil. Cum poate exista părtășie cu Tatăl nostru, dacă Domnul Isus, a cărui hrană a fost să facă voia Tatălui, nu este subiectul preocupărilor inimilor noastre? Dar în măsura în care El devine pentru inima noastră „Preaiubitul”, „deosebit între zece mii”, vom găsi o bucurie reală, o pace reală și o libertate reală în a merge drept pe calea voinței lui Dumnezeu și în a ne închina și a-L înălța pe Fiul Său.

„Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecăm aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.14,15). Prin moartea Lui am primit o viață nouă, și cum se va face cunoscut această viață? Nu plăcându-ne pe noi înșine, ci plăcându-L pe El; ne mai trăind pentru noi înșine, ci pentru El. Aceasta este piatra de hotar a ceea ce preocupă inimile noastre.

Dar cineva ar putea întreba: Ce este lumea, care este așa de mult în dezacord cu Tatăl? Ei bine, nu este vorba de lucrurile în sine, ci de ceea ce simțim în inimile noastre în legătură cu ele, dacă le căutăm pe ele sau dacă Îl căutăm pe Hristos. Cum pot să știu ce este din lume și ce este de la Tatăl? Foarte simplu. Puneți întrebările: Pot face asta sau aia pentru a-L glorifica pe Dumnezeu? Îi va plăcea lui Hristos, care a murit pentru mine pentru ca eu să trăiesc? Va fi El cu mine în această chestiune și va pune El binecuvântarea Sa pe ea? Dacă ne punem astfel de întrebări și răspundem la ele în prezența lui Dumnezeu, vom vedea clar în majoritatea cazurilor dacă chestiunea este de la Tatăl și conform voinței Sale, sau dacă este din lume.

O, nu te juca cu aceste lucruri! Dacă o faci, îți va răpi bucuria și victoria. Dacă alergi după lucrurile lumii, conștiința ta va fi tulburată și inima ta va fi neliniștită. Dar dacă umbli pe calea poruncilor Sale pentru glorificarea Fiului Său, vei avea bucurie, pace și satisfacție, precum și conștiința prețioasă că Dumnezeu este cu tine și pentru tine. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?”. (Romani 8.31). Așa că în inimile noastre va exista întotdeauna o pace profundă. Dacă umblăm pe calea poruncilor Sale, Duhul Sfânt va fi netulburat și El ne va da putere și biruință în viața noastră. Credința care crede și se odihnește în Fiul lui Dumnezeu, răstignit odinioară și acum viu și înălțat, este victoria care învinge lumea.

Titlul original: „Der Sieg – unser Glaube“
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 40, 1986, pag. 321–327.